

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **L. D.**, v řízení zastoupeného Mgr. Ing. Pavlem Němcem, advokátem se sídlem Mohelnice, Okružní 13, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.5.2011 č.j. KÚOK 46811/2011, ve věci dodatečného povolení stavby,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Stavebního úřadu Šumperk ze dne 5.1.2011 č.j. MUSP 540/2011, sp.zn. 41195/2009 VYS/VEKR, jímž byla dodatečně povolena stavba „*sklad dřeva u stavby pro individuální rodinnou rekreaci v Novém Malíně č.e. 17*“ (dále jen „sklad dřeva“).

Namítá, že žalovaný nesprávně posoudil jeho námitky vznesené v předchozím řízení u Městského úřadu Šumperk, tj., že:

- 1) ze strany Městského úřadu Šumperk došlo při aplikaci stavebně-správních předpisů k nesprávnému výkladu dikce ust. § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), v návaznosti na ust. § 169 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), když nebyla dodržena odstupová vzdálenost 10 m mezi rekreačními objekty tvořícími mezi sebou volný prostor. Z důvodu nerespektování odstupových vzdáleností žalobce nesouhlasil s umístěním černé stavby a trval na jejím odstranění;
- 2) Městský úřad Šumperk se nevypořádal s nutností povolení výjimky z ust. § 25 odst. 3 vyhlášky postupem podle ust. § 26 vyhlášky;
- 3) k povolení stavby nemělo dojít, když tato není provedena v souladu s obecnými požadavky na výstavbu podle ust. § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, když je v rozporu s dikcí ust. § 25 odst. 3 vyhlášky;
- 4) nepřipadná je argumentace hovořící o stavbě skladu, nikoliv stavby rekreačního objektu s tím, že na stavbu skladu se nevztahuje dikce ust. 25 odst. 3 vyhlášky, když z tohoto ust. vyplývá nutnost respektovat odstupovou vzdálenost pouze mezi rekreačními objekty, pokud mezi sebou vytvářejí volný prostor. Předtím, než stavebník svévolně zahájil stavbu bez platného stavebního povolení, byl mezi objekty č.e. 17 a 18 volný prostor, muselo zde tedy dojít k aplikaci ust. § 25 odst. 3 vyhlášky, a to bez rozdílu charakteru a druhu užití stavby, která zde byla „načerno“ realizována;
- 5) Městský úřad Šumperk se nijak nevypořádal s návrhem žalobce v podání ze dne 5.11.2010 na zastavení řízení o dodatečné povolení dané stavby a pokračování v řízení o jejím odstranění.

Dále namítá, že:

- 6) absurdní je pojetí situace, kdy se jedná o dodatečné povolení „černé“ stavby.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Uvádí, že ust. § 25 vyhlášky stanovuje požadavky na vzájemné odstupy staveb, odst. 3 tohoto ust. pak specifikuje požadavky na umístění stavby pro rodinnou rekreaci. Ztotožňuje se s názorem Městského úřadu Šumperk, že v případě posouzení souladu navržené stavby „skladu dřeva“ s obecnými požadavky na výstavbu se ustanovení § 25 odst. 3 vyhlášky nepoužije, jelikož předmětem dodatečného povolení není stavba pro rodinnou rekreaci. V daném případě nedochází k umístění „chaty mezi chatami“, jak uvádí žalobce, stavba „skladu dřeva“ je stavbou související a doplňující funkci využití pozemku pro rodinnou rekreaci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že u Městského úřadu Šumperk (dále jen „stavební úřad“) bylo zahájeno řízení o odstranění stavby skladu dřeva, když územní souhlas na tuto stavbu vydaný tímto stavebním úřadem byl zrušen Krajským úřadem Olomouckého kraje. Řízení bylo následně přerušeno z důvodu, že vlastníci požádali o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad přezkoumal předloženou žádost, projednal ji s účastníky řízení a s dotčenými orgány a dodatečně stavbu skladu dřeva, která má půdorysné rozměry 3,17 x 2,72 m a výšku od podlahy po hřeben 3,2 m a do níž nejsou zavedeny žádné sítě technické infrastruktury, povolil, když zjistil, že jejím uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem ani jinými předpisy. Správní spisy obsahují několik fotografií skladu dřeva. Se stavbou od počátku nesouhlasil žalobce, který byl účastníkem řízení jako vlastník pozemku sousedícího s pozemkem, na kterém je umístěn sklad dřeva. Jako důvod svého nesouhlasu uváděl především nedodržení odstupových vzdáleností dle ust. § 25 vyhlášky. V podání ze dne 5.11.2010 žalobce navrhl zastavení řízení o dodatečné povolení stavby a pokračování v řízení o odstranění dané stavby. Proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby podal žalobce odvolání, v němž odvolací námitky jsou téměř totožné s námitkami žalobními. O jeho odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Dle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Podle ust. § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona lze stavbu prováděnou nebo provedenou bez stavebního povolení dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Dle ust. § 169 odst. 1 stavebního zákona právnické osoby, fyzické osoby a příslušné orgány veřejné správy jsou povinny při územně plánovací a projektové činnosti, při povolování, provádění, užívání a odstraňování staveb respektovat záměry územního plánování a obecné požadavky na výstavbu [§ 2 odst. 2 písm. e)] stanovené prováděcími právními předpisy. Podle odst. 2 téhož ust. výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

Obecné požadavky na využívání území při vymezení ploch a pozemků, při stanovování podmínek jejich využití a umísťování staveb na nich a rozhodování

o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území stanoví vyhláška. Podle ust. § 25 odst. 1 vyhlášky vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu. Podle odst. 3 téhož ust. vytvářejí-li stavby pro rodinnou rekreaci mezi sebou volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 10 m.

Dle ust. § 26 vyhlášky je za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona možná výjimka mj. z ustanovení § 25 odst. 2 až 7.

Pojem „stavba pro rodinnou rekreaci“ je definován v ust. § 2 písm. b) vyhlášky jako stavba, jejíž objemové parametry a vzhled odpovídají požadavkům na rodinnou rekreaci a která je k tomuto účelu určena; stavba pro rodinnou rekreaci může mít nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví.

Podle ust. § 21 odst. 7 vyhlášky lze na pozemku stavby rodinné rekreace umístit stavby a zařízení uvedené mj. v § 103 odst. 1 písm. a) bodu 1 stavebního zákona, tedy stavby o jednom nadzemním podlaží do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky, nepodsklepené, jestliže neobsahují pobytové místnosti, hygienická zařízení ani vytápění, neslouží k ustájení zvířat a nejde o sklady hořlavých kapalin a hořlavých plynů.

První žalobní bod směřující proti nesprávnému výkladu dikce ust. § 25 odst. 3 vyhlášky v návaznosti na ust. § 169 stavebního zákona neshledal soud důvodným. V předmětné věci je rozhodné posouzení otázky, zda lze shora specifikovanou dodatečně povolenou stavbu skladu dřeva podřadit pod pojem „stavba pro rodinnou rekreaci“ a tedy aplikovat ust. § 25 odst. 3 vyhlášky upravující minimální odstupovou vzdálenost 10 m mezi stavbami pro rodinnou rekreaci vytvářejícími mezi sebou volný prostor. S ohledem na shora uvedenou definici stavby rodinné rekreace má soud za to, že posuzovaná stavba skladu dřeva není stavbou pro rodinnou rekreaci, když stavba již svými rozměry (zastavěná plocha 8,62 m²) ani vzhledem neodpovídá požadavkům na rodinnou rekreaci. Posuzovaná stavba skladu dřeva souvisí a doplňuje funkci využití pozemku pro rodinnou rekreaci, je stavbou doprovodnou, slouží jejím vlastníkům pouze k uskladnění dřeva, nikoliv k rodinné rekreaci. V daném případě se tedy ust. § 25 odst. 3 vyhlášky pro předmětnou stavbu skladu dřeva nepoužije. Posuzovaná stavba zcela splňuje parametry uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) bodě 1. stavebního zákona, přičemž vyhláška vzdálenost těchto staveb od společných hranic pozemků či od jiných staveb nestanoví, proto je dodržení obecných požadavků na odstupy staveb nutno posuzovat podle ust. § 25 odst. 1 vyhlášky, jak také stavební úřad učinil a podrobně se ve svém rozhodnutí splněním obecných požadavků zabýval. Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ani v žalobě netvrdí, že by stavební úřad nesprávně posoudil splnění vzájemných odstupů staveb podle ust. § 25 odst. 1 vyhlášky.

Žalobní body 2) až 4) úzce souvisí s žalobním bodem 1).

V žalobním bodě 2) žalobce tvrdí, že se stavební úřad nevypořádal s nutností povolení výjimky z ust. § 25 odst. 3 vyhlášky postupem podle ust. § 26 vyhlášky; v žalobním bodě 3) pak namítá, že předmětná stavba je v rozporu s dikcí § 25 odst. 3 vyhlášky. S ohledem na shora uvedený závěr soudu o tom, že ust. § 25 odst. 3 vyhlášky se na posouzení předmětné stavby vůbec neaplikuje, jsou tyto námitky žalobce zcela bezpředmětné a nedůvodné.

Žalobní bod 4) taktéž neshledal soud důvodným, když shora uzavřel, že stavba skladu dřeva není stavbou rodinné rekreace (rekreační objekt). Krajský soud se neztotožňuje s žalobcem ani v tom, že muselo dojít k aplikaci ust. § 25 odst. 3 vyhlášky bez rozdílu charakteru a druhu užití stavby, která byla „načerno“ realizována, protože předtím, než stavebník svévolně zahájil stavbu bez platného stavebního povolení, byl mezi objekty č.e. 17 a 18 volný prostor. Ust. § 25 odst. 3 vyhlášky říká, že pokud stavby pro rodinnou rekreaci mezi sebou vytvářejí volný prostor, vzdálenost mezi nimi – tedy mezi stavbami pro rodinnou rekreaci - nesmí být menší než 10 m. Z výkladu tohoto ust. ani z judikatury nevyplývá, že mezi dvě stavby rodinné rekreace nelze umístit např. právě sklad dřeva či jinou stavbu doplňující funkci stavby rodinné rekreace.

V žalobním bodě 5) žalobce tvrdí, že se stavební úřad nijak nevypořádal s jeho návrhem v podání ze dne 5.11.2010 na zastavení řízení o dodatečné povolení dané stavby a pokračování v řízení o jejím odstranění. Žalovaný však ve 4. odstavci na straně 7 napadeného rozhodnutí uvádí, jak s těmito návrhy stavební úřad naložil. Obsah řešení a způsob vypořádání s návrhy žalobce žalovaným přitom žalobce v žalobě nenapadá a tímto se tedy krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního nezabýval. Navíc podle ust. § 129 odst. 3 stav. zák. platí, že pokud stavebník nebo vlastník požádá o dodatečné povolení stavby a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Řízení o odstranění stavby tedy bylo přerušeno ze zákona a dokud běží řízení o dodatečném povolení stavby, pokračování v řízení o odstranění stavby nepřipadá v úvahu.

K poslednímu žalobnímu bodu, podle kterého je dle žalobce absurdní pojetí situace, kdy se jedná o dodatečné povolení „černé“ stavby, soud uvádí, že toto je smyslem institutu dodatečného povolování staveb, když podle ust. § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona lze dodatečně povolit právě stavbu prováděnou nebo provedenou bez stavebního povolení, a to za zákonem stanovených podmínek. Předmětná stavba skladu dřeva postavená bez stavebního povolení, resp. územního souhlasu, byla dodatečně povolena zákonem předvídaným způsobem.

S ohledem na nedůvodnost všech uplatněných žalobních bodů krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s.ř.s., když těmto osobám soud v řízení neuložil žádnou povinnost ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by bylo třeba těmto osobám náhradu nákladů řízení přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 13. prosince 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu